

SVEA HOVRÄTT
Mark- och miljööverdomstolen
060208

DOM
2023-06-30
Stockholm

Mål nr
F 13194-22

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Växjö tingsrätts, mark- och miljödomstolen, dom 2022-10-21 i mål nr F 3670-22,
se bilaga A

PARTER

Klagande

Staten genom Lantmäteriet
801 82 Gävle

Motpart

C. W.

SAKEN

Dröjsmålsränta avseende förrättningskostnader
(Lantmäteriets fakturanr 14905300)

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSLUT

Mark- och miljööverdomstolen avslår överklagandet.

Dok.Id 1926836

Postadress
Box 2290
103 17 Stockholm

Besöksadress
Birger Jarls Torg 16

Telefon
08-561 670 00
08-561 675 50

E-post: svea.hovratt@dom.se
www.svea.se

Telefax

Expeditionstid
måndag – fredag
09:00–16:30

BAKGRUND

C. W. ansökte om klyvning och lantmäterimyndigheten meddelade fastighetsbildningsbeslut 2017. Efter att beslutet överklagats, upphävde mark- och miljödomstolen beslutet och återförvisade målet till lantmäterimyndigheten för fortsatt handläggning av frågan om fördelning av förrättningskostnaderna. Enligt mark- och miljödomstolen fanns det inte förutsättningar med hänsyn till bestämmelsen i 11 kap. 4 § fastighetsbildningslagen (1970:988) att klyva fastigheten på det sätt som lantmäterimyndigheten beslutat. (Mark- och miljödomstolens dom den 7 september 2018 i mål nr F 3004-17.)

Lantmäterimyndigheten ställde den 8 januari 2019 in förrättningen och beslutade att C. W. skulle betala förrättningskostnaderna. C. W. överklagade kostnadsfördelningsbeslutet (mark- och miljödomstolens mål nr F 515-19).

Lantmäteriet (dvs. den statliga lantmäterimyndigheten) slutfakturerade C. W. den 29 januari 2019 (fakturanr 803572270) med ett belopp om 152 240,50 kr. Som förfallodatum anges i slutfakturan den 28 februari 2019.

C. W. överklagade slutfakturan i en skrift som kom in till mark- och miljödomstolen den 7 februari 2019 och bestred, med hänvisning till att han även överklagat kostnadsfördelningsbeslutet, att han var skyldig att betala enligt slutfakturan (mark- och miljödomstolens mål nr F 655-19). I överklagandet yrkade han även ”inhibition av verkställigheten av betalningskravet” till dess att hans överklagande av slutfakturan och överklagandet av kostnadsfördelningsbeslutet avgjorts av mark- och miljödomstolen. Som stöd för yrkandet anförde han att domstolen ”först måste pröva överklagandena innan någon betalning kan ske”.

Mark- och miljödomstolen meddelade den 19 februari 2019 beslut rörande C. Ws. yrkande om inhibition (mål nr F 655-19). Av beslutsprotokollet framgår bl.a. följande.

Mark- och miljödomstolen noterar att en räkning enligt 8 § andra stycket förordningen (1995:1459) om avgifter vid lantmäteriförrättningar ska betalas även om förrättningsbeslutet eller räkningen överklagas.

Mark- och miljödomstolen meddelar följande

BESLUT

Mark- och miljödomstolen förordnar att Lantmäterimyndighetens beslut avseende faktura nr 803572270, berörande fastigheten X i Värnamo kommun, tills vidare inte ska gälla. Detta beslut gäller till dess slutligt avgörande har meddelats i målet eller annat förordnats.

SKÄL FÖR BESLUTET

Med hänsyn till i målet förekommande uppgifter anser mark- och miljödomstolen att det föreligger skäl att förordna om inhibition av den överklagade fakturan.

Den 30 oktober 2019 meddelade mark- och miljödomstolen dom i målet om fördelning av förrättningskostnaderna (mål nr F 515-19). C. Ws. överklagande avslogs och beslutet att han skulle svara för förrättningskostnaderna stod fast.

Efter det att C. W. , såsom han slutligen bestämt sin talan, yrkat att förrättningskostnaderna enligt slutfakturan skulle sättas ned avgjorde mark- och miljödomstolen målet genom dom den 21 oktober 2020 (mål nr F 655-19). Mark- och miljödomstolen förordnade i domen följande.

DOMSLUT

1. Med ändring av Lantmäteriets beslut om debitering av förrättningskostnad avseende ärende F 15289 enligt slutfaktura med fakturanr 803572270 daterad den 29 januari 2019 sätter mark- och miljödomstolen ner den förrättningskostnad C. W. ska betala enligt denna faktura till 100 166 kronor.

2. Mark- och miljödomstolens interimistiska beslut den 19 februari 2019 ska inte längre gälla.

I domen, under rubriken Bakgrund, anges att mark- och miljödomstolen den 19 februari 2019 beslutat att förordna om inhibition av den överklagade fakturan.

Lantmäteriet överklagade domen till Mark- och miljööverdomstolen som i dom den 14 juni 2022 i mål nr F 12614-20 avslog överklagandet.

C. W. betalade den 27 juni 2022 kapitalbeloppet om 100 166 kr enligt den ned-satta slutfakturan.

Den 29 juni 2022 beslutade Lantmäteriet att debitera C. W. 26 833,24 kr för ränta enligt den i detta mål aktuella räntefakturan (fakturanr 14905300). Räntefakturan avser dröjsmålsränta på beloppet 100 166 kr från den 28 februari 2019, dvs. från det i slutfakturan angivna förfalldatumet, till dagen för betalning den 27 juni 2022.

Sedan C. W. överklagat räntefakturan undanröjde mark- och miljödomstolen i dom den 21 oktober 2022 (mål nr F 3670-22) Lantmäteriets debiteringsbeslut.

YRKANDEN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Lantmäteriet har yrkat att Mark- och miljööverdomstolen, med ändring av mark- och miljödomstolens dom, ska fastställa Lantmäteriets beslut om debitering enligt räntefakturan.

C. W. har motsatt sig ändring av mark- och miljödomstolens dom.

UTVECKLING AV TALAN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Lantmäteriet har anfört i huvudsak följande.

Av 8 § förordningen (1995:1459) om avgifter vid lantmäteriförrättningar (avgiftsförordningen) framgår att ränta ska betalas enligt 6 § räntelagen (1975:635) på belopp som förfallit till betalning och att en räkning ska betalas även om ett förrättningsbeslutet eller räkningen överklagas. Fakturans förfalldatum ändras inte till följd av inhibitionsbeslutet och bör därför inte innebära att Lantmäteriet går miste om den lagstadgade rätten till ränta. Beslutet om inhibition innebar endast att slutfakturan

tillfälligtvis inte kunde verkställas men att den efter det att inhibitionsbeslutet upphävdes, åter kunde verkställas.

Inhibition av fordran avhandlas inte i räntelagen eller dess förarbeten. I förarbetena behandlas dock spörsmål om ränta vid anstånd och ränta vid moratorium. Beträffande ränta vid anstånd synes den allmänna tolkningen vara att ränta ska utgå från förfalldatum. Det är också efter den principen som Lantmäteriet arbetar vid betalningsanstånd. Även om den betalningsskyldige begär och får anstånd att betala sin faktura så utgår alltså ränta från fakturans förfalldag enligt 4 och 6 §§ räntelagen. Inte heller beträffande moratorium synes utredningen vara främmande för uppfattningen att ränta bör löpa även under moratorietiden. Lantmäteriets uppfattning är att det går att jämföra moratorium med inhibition, i vart fall beträffande nu aktuell frågeställning. En jämförelse som i nämnda avseende således ger stöd för Lantmäteriets uppfattning att inhibitionsbeslutet inte ska inverka på Lantmäteriets rätt att ta ut ränta från den förfalldag som framgår av fakturan. Konsekvensen av mark- och miljödomstolens dom är att den betalningsskyldige kan undkomma betalningsansvar för sådana kostnader som Lantmäteriet har en lagstadgad rätt att ta ut.

C. W. har anfört detsamma som i mark- och miljödomstolen med i huvudsak följande tillägg.

Lantmäteriet beviljade den 7 februari 2019 anstånd med betalning av slutfakturan till dess överklagandet slutligen avgjorts. Mark- och miljödomstolen beslutade den 19 februari 2019 om inhibition av fakturan. Inhibitionen upphörde i samband med mark- och miljödomstolens dom den 21 oktober 2020. Det var först i och med Mark- och miljööverdomstolens avgörande den 14 juni 2022 i mål nr F 12614-20 som förrättningskostnaden fastställdes. Han bör inte debiteras någon ränta över huvud taget.

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSKÄL

Ränta på avgifter vid lantmäteriförrättningar

Räntelagen är tillämplig på penningfordringar inom förmögenhetsrättens område och gäller i den mån inte annat är avtalat, utfäst eller särskilt föreskrivet (1 §). Avgifter vid lantmäteriförrättningar är inte sådana fordringar inom förmögenhetsrättens område som räntelagen är direkt eller analogt tillämplig på (jfr NJA 2007 s. 115 och NJA 2008 s. 642).

För att lantmäterimyndigheten ska ha rätt att ta ut ränta på avgifter vid lantmäteri-förrättningar krävs därför författningsstöd. Ett sådant författningsstöd finns i avgifts-förordningen. I 8 § avgiftsförordningen anges följande.

Räkning

8 §

Lantmäterimyndigheten skall i en räkning ange det belopp som en sakägare skall betala för en avslutad eller inställd förrättning eller avvisad ansökan. Av räkningen skall framgå om och med vilket belopp avgiften har satts ned enligt 7 §. På belopp som har förfallit till betalning skall ränta betalas enligt 6 § räntelagen (1975:635).

En räkning skall betalas även om förrättningsbeslutet eller räkningen överklagas.

Föreskriften i 8 § avgiftsförordningen innebär att ränta på avgiften ska utgå enligt den räntesats som anges i 6 § räntelagen; föreskriften innebär inte att räntelagens bestämmelser i övrigt är tillämpliga på fordringen.

Lantmäteriet har meddelat föreskrifter till avgiftsförordningen. I LMFS 2018:5 – den föreskrift som gällde vid tidpunkten för utställande av slutfakturan i detta mål – anges i föreskriften till 8 § avgiftsförordningen följande.

Räkning m m

För statlig lantmäterimyndighet gäller särskilt:

[...]

3. Betalning ska vara Lantmäteriet tillhanda inom 30 dagar från räkningsdatum.

4. När särskilda skäl föreligger eller om en räkning överklagats får anstånd med betalning medges med betalning mot dröjsmålsränta. Anståndet ska lämnas skriftligt med erinran om att dröjsmålsränta ska betalas.

[...]

För Lantmäteriets fakturor gäller således att dröjsmålsränta utgår 30 dagar från räkningsdatumet och att Lantmäteriet kan bevilja anstånd med betalningen men att ett sådant betalningsanstånd endast kan avse kapitalbeloppet och alltså inte innefattar anstånd avseende dröjsmålsränta.

För att dröjsmålsränta ska utgå förutsätts ett dröjsmål med betalning, vilket innebär att fordran är förfallen till betalning, att betalningsdatumet har inträtt och att betalning trots det inte erlagts. Av Lantmäteriets debiteringsbeslut i slutfakturan, framgår att förfalldatum för räkningen var den 28 februari 2019, dvs. 30 dagar från räkningsdatum. Enligt slutfakturan förföll således Lantmäteriets fordran på C. W. med fakturerat kapitalbelopp till betalning den 28 februari 2019. Efter det löper som utgångspunkt dröjsmålsränta på det fakturerade beloppet om detta inte betalas.

Frågan i målet är om det – mot bakgrund av mark- och miljödomstolens beslut den 19 februari 2019 – finns förutsättningar för att debitera C. W. dröjsmålsränta från slutfakturans förfalldatum den 28 februari 2019.

Mark- och miljööverdomstolens bedömning

C. W. har uppgett att Lantmäteriet den 7 februari 2019 gett honom anstånd med betalning av slutfakturan. Sådant betalningsanstånd lämnas skriftligt av Lantmäteriet med erinran om att dröjsmålsränta ska betalas. Trots betalningsanståndet har C. W. yrkat ”inhibition av verkställigheten av betalningskravet”, vilket mark- och miljödomstolen alltså tog ställning till när den i beslutet den 19 februari 2019 förordnade att beslutet avseende slutfakturan (fakturanr 803572270) tills vidare inte skulle gälla. Av handlingarna i målet framgår inte om mark- och miljödomstolen hade kännedom om betalningsanståndet.

Vid handläggningen i mark- och miljödomstol av mål om avgifter vid lantmäteriförrettningar är lagen (1996:242) om domstolsärenden (ärendelagen) tillämplig om inte annat föreskrivs i lagen (2010:921) om mark- och miljödomstolar eller annan lag. Av 5 kap. 1 § andra stycket lagen om mark- och miljödomstolar följer att bestämmelserna i 26 § första stycket ärendelagen om säkerhetsåtgärder inte ska tillämpas, medan

bestämmelserna om inhibition och andra interimistiska förordnanden i det andra stycket är tillämpliga. Enligt 26 § andra stycket ärendelagen får en domstol som ska pröva ett överklagande, besluta att det överklagade beslutet tills vidare inte får verkställas och även i övrigt besluta tills vidare rörande saken.

Mark- och miljödomstolen har inte angett något författningsstöd för sitt beslut, men det får antas att det är fattat med stöd av 26 § andra stycket ärendelagen.

Mark- och miljödomstolen har i skälen för beslutet angett att domstolen bedömt att det föreligger skäl att förordna om inhibition av den överklagade fakturan. Inhibition innebär att verkställigheten tillfälligt stoppas. Det innebär att inhibition endast behövs i de fall där det beslut som inhibitionen avser får verkställas omedelbart.

Sedan den 1 juli 2020 gäller enligt 2 kap. 7 § fastighetsbildningslagen att om förrättningskostnader inte har betalats inom den tid som lantmäterimyndigheten har beslutat, ska myndigheten begära indrivning enligt lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m. Vid indrivning får verkställighet enligt utsökningsbalken ske. Bestämmelsen innebär att en lantmäterimyndighets beslut om debitering därmed utgör en verkställbar exekutionstitel enligt utsökningsbalken. Enligt övergångsbestämmelserna är dock 2 kap. 7 § fastighetsbildningslagen inte tillämplig på beslut om förrättningskostnader som har meddelats före ikraftträdandet. För att Lantmäteriet före lagändringen skulle få en exekutionstitel krävdes att myndigheten ansökte om betalningsföreläggande hos Kronofogdemyndigheten eller väckte talan vid allmän domstol (se prop. 2019/20:125 s. 37).

Lantmäteriet fattade beslut om debitering enligt slutfakturan den 29 januari 2019. Det innebär att 2 kap. 7 § fastighetsbildningslagen inte är tillämplig på debiteringsbeslutet och därmed inte heller på den aktuella räntefakturan. Debiteringsbeslutet enligt slutfakturan har alltså inte utgjort en exekutionstitel som varit direkt verkställbar enligt utsökningsbalken. För att debiteringsbeslutet i slutfakturan skulle kunna verkställas hade det därför krävts en ansökan om betalningsföreläggande eller talan vid allmän domstol.

Vid tidpunkten för mark- och miljödomstolens beslut att slutfakturan tills vidare inte skulle gälla hade fakturans förfalldag inte inträtt och C. W. var inte i dröjsmål med betalningen. Som konstaterats skulle slutfakturan inte heller bli verkställbar vid förfalldatumet den 28 februari 2019. Att 8 § avgiftsförordningen föreskriver att en räkning ska betalas även om räkningen överklagas, innebär inte att avgiftsbeslutet är en verkställbar exekutionstitel. Även om C. W. var skyldig att betala trots sitt överklagande, var den överklagade slutfakturan alltså inte verkställbar. Att inhibera vidare åtgärder för att verkställa betalning av slutfakturan hade därmed inte någon rättslig funktion. Den omständigheten att fakturan inte var verkställbar påverkade dock inte skyldigheten att betala ränta från förfalldatumet.

Fråga uppkommer då om mark- och miljödomstolens beslut ska uppfattas så att det innebär att domstolen, enligt 26 § andra stycket andra ledet ärendelagen, beslutat tills vidare rörande saken och därmed om formuleringen att beslutet ”tills vidare inte ska gälla” kan ha avsett att dröjsmålsränta tills vidare inte skulle utgå. Saken i ett mål om förrättningskostnader innefattar såväl huvudfordringen som tilläggsförpliktelse i form av ränta, varför domstolen i och för sig får anses ha varit behörig att pröva frågan om ränta och därmed även interimistiskt förordna i den delen. Lantmäteriet har i sitt överklagande inte heller ifrågasatt domstolens behörighet att fatta ett interimistiskt beslut om ränta, utan har argumenterat emot att beslutet ska uppfattas som att det avser räntan. Det kan också noteras att mark- och miljödomstolen i domslutet i målet om slutfakturan (mål nr F 655-19) angav att det var ett interimistiskt beslut som inte längre skulle gälla. I samma dom har beslutet emellertid även benämnts inhibitionsbeslut. Några säkra slutsatser om vad mark- och miljödomstolen beslutat om är inte möjligt att dra.

Mark- och miljööverdomstolen anser det visserligen uppenbart att en domstol inte bör fatta ett interimistiskt beslut om vad som ska gälla tills vidare utan att i så fall uttryckligen och entydigt ange vad förordnandet avser. Samtidigt bör oklarheter i ett sådant förordnande inte gå ut över den enskilde.

Det är inte osannolikt att mark- och miljödomstolens förordnande varit handlingsdirigerande för C. W. vid hans övervägande om han för att undvika dröjsmåls-ränta skulle betala slutfakturan eller avvakta utgången av domstolsprövningen. C. W. har anfört att Lantmäteriet hade beviljat honom anstånd med betalningen. Det innebär att det endast var avseende räntan som ett interimistiskt förordnande kunde få betydelse för honom. Lantmäteriet har inte ifrågasatt C. Ws. uppgift om betalningsanstånd och det finns också skäl att framhålla att Lantmäteriet hade möjlighet att överklaga mark- och miljödomstolens beslut den 19 februari 2019 särskilt (se 37 § första stycket 3 ärendelagen), vilket myndigheten inte gjorde.

Sammantaget bedömer Mark- och miljööverdomstolen att C. W. , så länge mark- och miljödomstolen interimistiska beslut gällde, inte kan anses ha varit i dröjsmål med betalningen. Det har därmed inte funnits förutsättningar för att debitera C. W. dröjsmålsränta från slutfakturans förfalldatum den 28 februari 2019. Rantefakturan ska därför upphävas och det får ankomma på Lantmäteriet att besluta om en ny faktura med utgångspunkt i att dröjsmålsränta ska utgå från dagen för mark- och miljödomstolens dom den 21 oktober 2020, dvs. från dagen då mark- och miljödomstolen upphävde det interimistiska beslutet.

Avslutningsvis konstaterar Mark- och miljööverdomstolen att C. W. inte har överklagat mark- och miljödomstolens dom och att det därmed saknas förutsättningar för att förordna att, som C. W. har gjort gällande i Mark- och miljööverdomstolen, någon ränta över huvud taget inte ska utgå.

Domen får enligt 5 kap. 5 § lagen om mark- och miljödomstolar inte överklagas.

I avgörandet har deltagit hovrättsråden Karin Wistrand och Åsa Hanna, tekniska rådet Ingela Boije af Gennäs samt hovrättsrådet Katarina Welin, referent.

Föredragande har varit hovrättsfiskalen Caroline Johansson.

VÄXJÖ TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen

DOM
2022-10-21
meddelad i
Växjö

Mål nr F 3670-22

PARTER

Klagande
C. W.

ÖVERKLAGAT BESLUT

Lantmäteriets debiteringsbeslut om ränta i avseende faktura nr 14905300 daterad 29 juni 2022, se bilaga 1

SAKEN

Debitering av ränta avseende förfallen faktura för förrättningskostnader berörande fastigheten X i Värnamo kommun

DOMSLUT

Mark- och miljödomstolen undanröjer Lantmäteriets beslut den 29 juni 2022 om debitering av dröjsmålsränta enligt faktura 14905300.

BAKGRUND

Mark- och miljödomstolen har i en tidigare prövning, Mål F 655-19, satt ned en faktura från lantmäteriet avseende en förrättningskostnad som C. W. skulle betala, fakturanr 803572270, till 100 116 kronor. I samband med mark- och miljödomstolens prövning i det målet beslutade domstolen den 19 februari 2019 att inhibera lantmäteriets beslut avseende fakturan. Inhibitionsbeslutet upphävdes i samband med att mark- och miljödomstolen avgjorde målet slutligt. Domen i mål F 655-19 överklagades till Mark- och miljööverdomstolen, som den 14 juni 2022 i mål F 12614-20 avslag överklagandet.

Lantmäteriet har den 29 juni 2022 i faktura nr 14905300 debiterat C. W. räntekostnader för förfallen faktura nr 80357227 på ett belopp om 26 833,24 kronor.

C. W. har nu överklagat fakturan avseende räntekostnaderna till mark- och miljödomstolen.

YRKANDEN M.M.

C. W. har begärt att den överklagade fakturan ska upphävas och anför sammanfattningsvis följande. Inhibition beviljades av mark- och miljödomstolen den 19 februari 2019. Något förfalldatum angavs inte i domen från mark- och miljööverdomstolen då beloppet fastställdes den 14 juni 2022.

Lantmäteriet har avstyrkt bifall till överklagandet och har anför i huvudsak följande. Efter det att domen i mark- och miljööverdomstolens mål F 12614-20 meddelades den 14 juni 2022 så upphörde mark- och miljödomstolens interimistiska beslut att gälla. Det innebar att Lantmäteriets faktura 80357227, med den justeringen som domen medförde, åter kunde göras gällande. Fakturan har inte ifrågasatts. Lantmäteriet har ställt ut den nu överklagade räntefakturan med stöd av 8 § förordningen (1995:1459) om avgifter vid lantmäteriförrättningar. Den underliggande fakturan förföll till betalning den 28 februari 2019 vilket således varit utgångspunkten för ränteberäkningen.

Beträffande klagandens invändning att någon ny förfallodag inte meddelats kan understrykas att fakturans förfallodag, den 28 februari 2019 inte har ändrats, utan alltså är gällande. Inhibitionsbeslutet innebar endast ett tillfälligt hinder mot verkställighet, ett hinder som har förfallit.

I samband med att faktura 80357227 ställdes ut bifogade även Lantmäteriet upplysningar om att betalning av fakturan ska ske även för det fall den överklagas. Även domstolen lämnade en sådan upplysning i samband med att inhibitionsbeslutet meddelades den 19 februari 2019. Sammanfattningsvis är det Lantmäteriets uppfattning att uttaget av ränta är riktig.

DOMSKÄL

Målet har enligt 16 kap. 8 § fastighetsbildningslagen (FBL) avgjorts utan sammanträde.

Av 8 § första stycket förordning (1995:1459) om avgifter vid lantmäteriförrättningar framgår att Lantmäteriet ska ange det belopp som en sakägare ska betala för en avslutad förrättning i en räkning. Vidare framgår att Lantmäteriet har rätt att ta ut ränta enligt 6 § räntelagen på belopp som har förfallit till betalning. Av paragrafens andra stycke framgår vidare att en räkning ska betalas även om den överklagas.

Mark- och miljödomstolen beslutade den 19 februari 2019 (mål F 655-19) att inhibera Lantmäteriets beslut om fakturering av fakturanr 803572270. Inhibitionen upphävdes i samband med att domstolen meddelade dom i målet den 21 oktober 2020. Inhibitionsbeslutet innebar att det infördes ett verkställighetsförbud avseende den aktuella fakturan. Eftersom C. W. således inte var skyldig att betala fakturan under den period som beslutet var inhiberat har fakturan inte heller varit förfallen till betalning under denna period. Det är inte möjligt att i efterhand tillämpa ett förfalldatum som angetts på en faktura vid beräkning av ränta om fordran inte var förfallen till betalning vid det angivna datumet. Mark- och miljödomstolen bedömer därför att den aktuella fordran förföll till betalning i samband domstolens dom den 21 oktober 2020, då inhibitionsbeslutet upphävdes.

Lantmäteriet har därför inte rätt att kräva ränta på fordringsbeloppet för perioden före detta datum.

Eftersom Mark- och miljööverdomstolen inte fattade något beslut om inhibition i samband med att man prövade överklagandet av mark- och miljödomstolens dom ska ränta på beloppet således utgå från den 21 oktober 2020. Den överklagade fakturan ska därför undanröjas. Vid denna utgång ankommer det på Lantmäteriet att på nytt pröva frågan om debitering utifrån de angivna förutsättningarna.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2 (MMD-02)

Överklagande senast den 11 november 2022.

Emil Carlborg

Björn Bodin

I domstolens avgörande har deltagit tingsfiskalen Emil Carlborg, ordförande, och tekniska rådet Björn Bodin. Målet har handlagts av domstolshandläggaren Caroline Parnéus.